

[Albertsen.]

til 205.000 kr., og der har været mange andre tilsvarende eksempler. Tit drejer det sig om udlandsdanskere og andre, som udnyttes på grund af uvidenhed og ukendskab til dansk lovgivning. Det er noget, som jeg er overbevist om at ministeren slet ikke har sympati for, og derfor bør han medvirke til, at vi får en revision af loven.

Poul Schlüter: Når man skærer detaljerne væk, står tilbage to hovedbestemmelser i det lovforslag, VS har fremsat her: for det første en bestemmelse om, at der ikke skal kunne indrettes ejerlejligheder i ejendomme, som er opført før 1. januar 1964, og for det andet en bestemmelse, der foreskriver en særdeles omfattende indberetningsforpligtelse i sammenhæng med etablering af ejerlejligheder. Jeg vil gerne sige straks, at mit parti ingen sympati har for lovforslaget, og vi vil ikke kunne støtte det; men naturligvis vil det forhold, at lovforslaget nu foreligger her og formentlig skal sendes til nærmere behandling i folketingets faste boligudvalg, kunne give os lejlighed til at analysere og undersøge forskellige forhold omkring ejerlejlighedsområdet.

Det er jo ikke en gammel orden. Der er endnu ikke gået to år, siden den nye lov om ejerlejligheder trådte i kraft, og det siger sig selv, at tingene på dette store område endnu ikke har kunnet finde deres varige og endelige plads. Men én ting kan man vist slå fast allerede nu, nemlig at efterspørgslen efter denne særlige boligform har vist sig at være meget stor; på trods af den ringere skattemæssige stilling, ejere af ejerlejligheder har, sammenholdt f. eks. med ejere af parcel- eller rækkehuse, har der vist sig at være en stor køberinteresse. Alt tyder altså på, at ejerlejligheden imødekommer et naturligt boligbehov hos en gruppe af vore samfundsborgere.

Men på den anden side — det fremgår af de tal, boligministeren i dag har oplyst tinget om — har udbuddet af ejerlejligheder været uhyre begrænset. Nu er det ikke ander-

ledes, end at når der er et misforhold imellem efterspørgsel på den ene side og udbud på den anden side, får man en skævhed i prisdannelsen. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis man kunne gøre noget for at fremskynde etableringen af et passende antal ejerlejligheder, ville vi få en rimeligere og sundere prisdannelse.

I den forbindelse kunne jeg godt tænke mig at søge oplyst under udvalgsbehandlingen, om ikke der, ikke mindst inden for hovedstadsområdet, kunne bidrages til, at de tekniske formaliteter omkring ejerlejlighedernes oprettelse blev fremskyndet. Det tager kolossal lang tid, og det er i og for sig synd, ikke mindst fordi der jo, så vidt jeg kan bedømme det, i de fleste tilfælde er tale om, at køberne til etablerede ejerlejligheder er de hidtidige lejere i ejendommen.

En ting synes jeg man ganske forbiiser fra forslagsstillernes side, og det er det forhold, at den, som bor i en lejlighed, ikke kan siges op, fordi den omdannes til ejerlejlighed eller på et senere tidspunkt er genstand for salg. Opsigelsesretten tilkommer ikke køberen, og sådan skal det naturligvis også være.

Jeg synes også, man forbiiser, at der nu engang er et boligproblem for en stor gruppe borgere, måske enligte stillede eller familier uden børn eller med kun ét barn. Vi har jo indrettet det således — og det er da meget fornuftigt — at de børnerige familier har fortrinsret til langt den største del af lejlighedsmassen. Også i den sammenhæng må det være naturligt, at ejerlejligheden kan tilbyde sig som en mulighed for den, der ikke let kommer i betragtning på de andre boligområder.

Dertil kommer, at det fortsat, også selv om udbuddet af ejerlejligheder måtte blive øget noget, vil være sådan, at langt det største antal af de nyopførte lejligheder vil være andre end ejerlejligheder. Forslagsstillerne er bekendt med den særlige regel om, at der skal opføres 12.000 lejligheder på det almennyttige område. Der er altså ikke og bliver ikke tale om, at en meget